

транспортных средств и тому подобное. Сельский зеленый туризм является перспективным направлением развития украинского села, а потому требует скорейшего законодательного урегулирования.

Ключевые слова: сельский зеленый туризм, договорные отношения, личное крестьянское хозяйство, фермерское хозяйство, договор на туристическое обслуживание, туристический продукт.

Summary

Ostashova V. Features of legal regulation of contractual relations in the field of green tourism.

The article discusses the features of the legal contractual relations regulation in the rural green tourism sphere. Analyze of the basic regulations governing these legal relationships, and bills. It was determined that the parties in the contract for travel services in the rural green tourism is a tourist and tour operator (or travel agent) or the farmer. Tourism products in the rural green tourism is a pre-designed complex of tourist services on the transportation organization, accommodation, food tourists, as well as the excursions organization, tourist attraction to participation in national ceremonies, village festivals, fairs, rental vehicles and the like. Rural green tourism is a promising direction of development of the Ukrainian village, and therefore requires speedy legislative settlement.

Key words: rural green tourism, contractual relations, private farm, a farm, a contract for travel services, tourism product.

УДК 342.9

О. М. ОХОТНИКОВА, Ю. Б. ФЕТЬКО

Олена Миколаївна Охотнікова, кандидат юридичних наук, доцент ДВНЗ «Київський національний університет ім. Вадима Гетьмана»

Юлія Борисівна Фетько, магістр права, юрист ТОВ «Перша Українська Юридична Компанія»

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИЙ МЕХАНІЗМ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ В СФЕРІ ЗЕМЛЕУСТРОЮ ЯК СКЛАДОВА ГАЛУЗІ ВИКОРИСТАННЯ І ОХОРОНИ ЗЕМЕЛЬ

Важливу роль в управлінні в галузі використання і охорони земель будь-якої держави відіграє землеустрій, який базується на своїх принципах, наділений завданнями та має власну систему. Він виступає важливим інструментом у сфері регулювання земельних відносин. Завдяки землеустрою реалізується державна політика в сфері земельних ресурсів, зокрема в забезпеченні раціонального використання та охорони земель.

Нинішня ситуація, яка відбувається в процесі земельних перетворень, є складною, надзвичайно актуальною і вимагає подальшого визначення правових, в тому числі адміністративних-правових підходів, а саме у сфері землеустрою для створення стимулів ефективного використання та охорони земель в Україні.

На нашу думку, відсутність ефективного адміністративно-правового механізму в сфері землеустрою негативно впливає на ситуацію, яка складається в сфері земельних відносин нашої держави.

Мета статті – визначити адміністративно-правовий механізм державного управління в сфері земельних відносин.

Проблеми державного управління в сфері землеустрою та його ролі досліджували такі відомі науковці, як С. Н. Волков, Й. М. Дорош, А. М. Третяк та інші. Але незважаючи на величезну кількість досліджень, проблема землеустрою та його ролі залишається невизначеною та такою, що потребує подальшого дослідження й удосконалення.

Так, відповідно до ст. 1 Закону України «Про землеустрій» від 22 травня 2003 р. № 858-IV¹, ст. 181 Земельного Кодексу України від 25 жовтня 2001 р. № 2768-III², землеустрій – це сукупність соціально-економічних та екологічних заходів, спрямованих на регулювання земельних відносин та раціональну організацію території адміністративно-територіальних одиниць, суб'єктів господарювання, що здійснюються під впливом суспільно-виробничих відносин і розвитку продуктивних сил. У свою чергу, А. Г. Мартин та Р. В. Тихенко за своєю сутністю сучасний землеустрій розглядають як сукупність цілеспрямованих заходів щодо розміщення продуктивних сил у межах географічного середовища³.

Необхідно зазначити, що землеустрій має відповідно свою систему. Так, А. М. Третяк підкреслює, що система землеустрою – це сукупність взаємозв'язаних наукових, технічних, технологічних та організаційно-правових заходів, спрямованих на регулювання земельних відносин, обліку та оцінки земельних ресурсів, організацію використання й охорони земель, складання територіальних і внутрішньогосподарських проектів землеустрою, організацію та здійснення землеустрою⁴. Відповідно до положення Закону України «Про землеустрій» від 22 травня 2003 р. № 858-IV система землеустрою включає⁵:

- законодавчо визначену діяльність у сфері землеустрою;
- органи, що здійснюють державне регулювання у сфері землеустрою;

- організацію, регулювання та управління у сфері землеустрою;
- здійснення землеустрою на національному, регіональному, локальному й господарському рівнях;
- державний і самоврядний контроль за здійсненням землеустрою; наукове, кадрове та фінансове забезпечення землеустрою;
- суб'єкти та об'єкти землеустрою.

Через систему землеустрою здійснюються основні функції держави із управління земельними ресурсами: облік і оцінка земель, планування і організація раціонального використання земель та їх охорони, інформаційне забезпечення (державного земельного кадастру, державного моніторингу земель, оцінки земель, державного земельного контролю) і т.п.⁶

У свою чергу, розрізняють адміністративно-правове, соціально-технічне та організаційно-господарське розуміння землеустрою. Адміністративно-правова концепція землеустрою була запропонована в дослідженнях професорами О. А. Хапке, Н. П. Рудіним, Б. С. Мартиновим. На їх думку, суть землеустрою включала в себе правовий зміст, а сам землеустрій визначався як «... діяльність державної влади, яка заснована на встановлених в законі засадах і направлена на перетворення існуючих земельних прав окремих власників з метою створення самостійних поземельних володінь». Соціально-технічного напрямку землеустрою дотримувались професор Ф. Г. Некрасов, К. М. Сазонов, В. І. Кірко, А. А. Ржаніцин. Вони вважали, що в основі землеустрою лежать технічні дії з пристосування земельних площ (їх розмірів, конфігурації, розміщення) до соціально-виробничих цілей і завдань. Організаційно-господарську точку зору на суть змісту землеустрою висунув професор І. Є. Герман. Він визначав землеустрій як «... переділ мастків по формі і змісту в стан, найбільш придатний і вигідний в цілях сільського господарства». Дану точку зору потім розвивали багато вчених-землепорядників – І. В. Мозжунін, Н. П. Огоновський, В. В. Редькін та інші. Таке одностороннє розуміння землеустрою неодноразово критикували професор П. М. Перший, І. Д. Шулейкін, С. А. Удачін. У поняття землеустрою вони обов'язково включали його технічну, правову й економічну сторони⁷.

На нашу думку, землеустрій є сукупністю адміністративно-правових, соціально-економічних та екологічних заходів, за допомогою яких здійснюється регулювання земельних відносин, в тому числі ефективне використання та охорона земель і раціональна організація території адміністративно-територіальних одиниць, суб'єктів господарювання, що відбувається під впливом суспільно-виробничих відносин і розвитку продуктивних сил.

Виходячи з цього, в адміністративному праві України механізм адміністративно-правового регулювання – це сукупність правових засобів, за допомогою яких здійснюється правове регулювання суспільних відносин у сфері адміністративного права⁸.

У свою чергу, адміністративно-правовий механізм розвитку земельних відносин об'єднує групу інструментів прямого впливу на суспільні відносини щодо володіння, розпорядження, використання, охорони й відтворення земельних ресурсів⁹. Зокрема, даний механізм повною мірою включає інструменти та структурні елементи, які впливають на суспільні відносини щодо управління в галузі використання і охорони земель, а саме в сфері землеустрою.

Так, нами запропоновано наступні елементи адміністративно-правового механізму державного управління в сфері землеустрою:

- нормативно-правовий елемент;
- інституційний елемент;
- адміністративно-контрольний елемент;
- дозвільний елемент.

Нормативно-правовий елемент включає наступну систему законодавства: Основний Закон нашої держави – Конституцію України, в якій закріплено, що Земля, її надра, атмосферне повітря, водні та інші природні ресурси, які знаходяться в межах території України, природні ресурси її континентального шельфу, виключної (морської) економічної зони є об'єктами права власності Українського народу. Від імені Українського народу права власника здійснюють органи державної влади та органи місцевого самоврядування в межах, визначених цією Конституцією. Держава забезпечує захист прав усіх суб'єктів права власності й господарювання, соціальну спрямованість економіки. Усі суб'єкти права власності рівні перед законом (ст. 13); земля є основним національним багатством, що перебуває під особливою охороною держави (ст. 14)¹⁰; Закони України, основними з яких є: Земельний кодекс України від 25 жовтня 2001 р. № 2768-III¹¹; Закон України «Про землеустрій» від 22 травня 2003 р. № 858-IV¹²; Закон України «Про державний контроль за використанням та охороною земель» від 19 липня 2003 р. № 963-IV¹³; Закон України «Про Державний земельний кадастр» від 7 липня 2011 р. № 3613-VI¹⁴, Закон України «Про оцінку земель» від 11 грудня 2003 р. № 1378-IV¹⁵ та інші Закони України; Укази Президента, наприклад: Указ Президента України «Про Міністерство аграрної політики та продовольства України» від 23 квітня 2011 р. № 500/2011¹⁶, постанови Кабінету Міністрів України, наприклад: «Про затвердження Порядку визнання статусу саморегульованої організації у сфері землеустрою» від 5 червня 2013 р. № 398¹⁷, постанова Кабінету Міністрів України, якою затверджено Положення про Державну службу України з питань геодезії, картографії та кадастру від 14 січня 2015 р. № 15¹⁸, розпорядження Кабінету Міністрів України від 20 січня 2016 р. № 112-р «Про надання дозволу на розроблення проекту землеустрою щодо відведення земельних ділянок»¹⁹, накази центральних органів виконавчої влади, рішення органів місцевого самоврядування та місцевих органів виконавчої влади, а також інші нормативно-правові акти.

Інституційний елемент включає органи державного управління в сфері землеустрою, а саме: Верховну Раду України, Верховну Раду Автономної Республіки Крим, Кабінет Міністрів України, Раду міністрів Автономної Республіки Крим, органи місцевого самоврядування, місцеві державні адміністрації.

Також зазначений елемент включає органи спеціальної компетенції, якими є Міністерство аграрної політики та продовольства України, яке забезпечує здійснення землеустрою, оцінки та ринку земель, установа меж області, району, міста, району в місті, села і селища, проведення земельної реформи, лісового та мисливського господарства²⁰. Одним із основних напрямів діяльності Державної служби України з питань геодезії, картографії та кадастру є землеустрій та охорона земельних ресурсів. Вона організовує виконання на відповідній території робіт із землеустрою та оцінки земель, що проводяться з метою внесення відомостей до Державного земельного кадастру: здійснює землеустрій, у тому числі забезпечує проведення державної інвентаризації земель; забезпечує створення, формування і ведення Державного фонду документації із землеустрою; визнає статус саморегульованої організації у сфері землеустрою; виконує державний нагляд у сфері землеустрою; створює інформаційну базу даних з питань землеустрою тощо²¹.

На нашу думку, Міністерство аграрної політики та продовольства України не повинно дублювати завдання Державної служби України з питань геодезії, картографії та кадастру. Це дасть змогу ефективніше здійснювати землеустрій.

Також, з метою уникнення дублювання функцій органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування та взагалі здійснення ефективного землеустрою, необхідно створити Державну службу з питань землеустрою та охорони земель, де Міністерство аграрної політики та продовольства України, Державна служба України з питань геодезії, картографії та кадастру повинні передати завдання, функції зі здійснення землеустрою зазначеній службі. Основним та єдиним напрямом діяльності її повинен стати землеустрій та охорона земель.

На основі цього пропонуємо внести зміни до ст. 8 Закону України «Про землеустрій» від 22 травня 2003 р. № 858-IV та викласти її в такій редакції: «Регулювання у сфері землеустрою здійснюють Верховна Рада України, Верховна Рада Автономної Республіки Крим, Кабінет Міністрів України, Рада міністрів Автономної Республіки Крим, органи місцевого самоврядування, місцеві державні адміністрації, **також центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері землеустрою**, центральні органи виконавчої влади, що реалізують державну політику у сфері земельних відносин та у сфері нагляду (контролю) в агропромисловому комплексі у межах повноважень, встановлених законом».

Також пропонуємо внести зміни та доповнення до п. 1 ст. 4 Закону України «Про землеустрій» 22 травня 2003 р. № 858-IV та викласти його в такій редакції: «Суб'єктами землеустрою є органи державної влади: Верховна Рада України, Кабінет Міністрів України, Верховна Рада Автономної Республіки Крим, Рада міністрів Автономної Республіки Крим, Державна служба з питань землеустрою та охорони земель, центральні органи виконавчої влади, що реалізують державну політику у сфері земельних відносин та у сфері нагляду (контролю) в агропромисловому комплексі, органи місцевого самоврядування та місцеві державні адміністрації».

Наступний елемент адміністративно-правового механізму в сфері землеустрою – адміністративно-контрольний елемент, який передбачає державний і самоврядний контроль за здійсненням землеустрою, відповідальність за порушення законодавства у сфері землеустрою, державні стандарти, норми і правила у сфері землеустрою.

Дозвільний елемент включає дозволи на розробку документації із землеустрою, земельно-оціночні роботи при здійсненні землеустрою.

Варто наголосити, що складна ситуація у сфері земельних відносин, про що зазначається у концепції Державної цільової програми розвитку земельних відносин в Україні на період до 2020 р., яка схвалена розпорядженням Кабінету Міністрів України від 17 червня 2009 р. № 743-р, спричинена насамперед відсутністю: послідовної державної політики щодо комплексного розвитку земельного законодавства, фінансування здійснення землеустрою і ведення земельного кадастру, формування інвестиційно привабливого землекористування; безсистемністю у вирішенні проблем, що виникають під час проведення земельної реформи в Україні поряд із реформуванням відносин власності на майно, запровадженням нових організаційно-правових форм господарювання; дублюванням функцій Держкомзему іншими органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування²².

Необхідно прийняти нову Державну програму розвитку земельних відносин в Україні на період до 2020 р., адже на даний момент чинна концепція Державної цільової програми розвитку земельних відносин в Україні на період до 2020 року, яка схвалена розпорядженням Кабінету Міністрів України від 17 червня 2009 р. № 743-р, не відповідає вимогам сьогодення. Так, у ній визначено проблеми і зазначено орган – Державний комітет України із земельних ресурсів, який ще у 2012 р. був ліквідований.

На нашу думку, проблеми, які виникають у сфері землеустрою, можливо подолати шляхом визначення ефективного адміністративно-правового механізму та формування нового інституту у сфері державного управління землеустроєм.

Також звернемося до зарубіжного досвіду. Зокрема, у багатьох зарубіжних країнах поняття і визначення «землеустрою» відсутнє, оскільки всі землевпорядні дії мають місце, але називаються по-різному.

Немає й аналога слову «землеустрій». Його перекладають іноземні автори не однаково. В англійській мові як *Land Use Planning* – планування використання земель; *Land Management* – земельне керування; *Land Survey* – межування, земельна зйомка, хоча фахівці під усіма цими термінами розуміють конкретні землев-

порядні дії. Близькими, але не рівнозначними аналогами землеустрою у французькій мові є слова *tenagement Foncier*, у німецькій мові – *die Flurbereinigung*²³.

У низці країн здійснення основних заходів організації раціонального використання й охорони земель взяла на себе держава, реалізуючи їх через спеціальні програми охорони природно довкілля, консервації та захисту фермерських земель тощо. Лідером у цьому напрямі є США. Ця країна фінансує програми через Міністерство сільського господарства, Міністерство внутрішніх справ, Агентство із захисту навколишнього середовища, Армійський корпус інженерів Міністерства сухопутних сил²⁴.

У багатьох розвинених країнах світу, зокрема, США, Німеччині, Франції, Швейцарії, Швеції, Китаї, система планування землекористування, використання та охорони земель регулюється спеціальним законодавством. Особлива увага приділяється комплексним документам, які визначають стратегію землекористування, перспективи організації та облаштування території в межах адміністративно територіальних одиниць базового рівня. Причому компетенція (права та обов'язки) центральних і місцевих органів влади та їх функції управління земельними ресурсами чітко диференційовані. На останні, як правило, покладають обов'язкову розробку, узгодження, у тому числі з громадськістю, затвердження, актуалізацію документів планування землекористування, а також забезпечення їх дотримання при прийнятті поточних управлінських рішень. Зарубіжний досвід показує, що особлива необхідність у прогнозуванні й плануванні землекористування виникає в період економічних та земельних перетворень, пов'язаних із перерозподілом земельних ресурсів, поліпшенням та охороною земель, розміщенням об'єктів виробничого, житлового, дорожнього й іншого будівництва, формуванням нових землекористувань. Адже всі зміни, які відбуваються, закріплюються державною реєстрацією новостворених земельних ділянок та інших об'єктів нерухомості, прав на них і угод з ними. Також реєструються зміни цільового призначення існуючих земельних ділянок²⁵.

У Нідерландах соціальні, культурні та територіальні обставини зумовили великий вплив держави на планування, особливо в порівнянні його з плануванням в інших країнах Західної Європи. Цей вплив посилений значним за обсягом законодавством у сфері планування, яке набагато полегшує його²⁶. При розробленні місцевих планів землекористування беруть до уваги провінційне та державне управління плануванням. Усі плани розробляють відповідні міністерства. Вони є частиною національної державної політики. План провінції та план зонування розробляє влада провінції. Ці плани є частиною реальної державної політики²⁷.

У Швеції та Франції, а також Швейцарії останнім часом розвивається такий напрям землеустрою, як геоматика, орієнтований на застосування нових інформаційних технологій у сфері землекористування, ГІС та ЗІС-систем²⁸.

Зважаючи на зарубіжний досвід, в Україні необхідно диференціювати компетенцію центральних і місцевих органів державної влади та їх функції в сфері управління землеустроєм та запровадити комплексні програми, за допомогою яких буде здійснюватись ефективне управління в галузі землеустрою.

Таким чином, за допомогою запропонованого адміністративно-правового механізму в сфері землеустрою можливе посилення ролі держави в сфері землеустрою. Вироблення нових напрямів та стратегії землеустрою для подальшого ефективного управління в галузі охорони та використання земель – основне завдання, яке стоїть перед нашою країною і потребує подальшого дослідження.

¹ Про землеустрій : Закон України від 22 травня 2003 р. № 858-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 36. – Ст. 282.

² Земельний кодекс України від 25 жовтня 2001 р. № 2768-III // Відомості Верховної Ради України. – 2002. – № 3–4. – Ст. 27.

³ Мартин А. Г. Генезис землеустрою та його понятійного апарату : ретроспективний аналіз і сучасне розуміння / А. Г. Мартин, Р. В. Тихенко // Землеустрій і кадастр. – 2006. – № 1. – С. 16–26. – С. 17.

⁴ Третяк А. М. Концептуальні засади «землеустрою – 2030» / А. М. Третяк // Землеустрій, кадастр і моніторинг земель. – 2013. – № 1–2. – С. 4–12. – С. 5.

⁵ Про землеустрій : Закон України від 22 травня 2003 р. № 858-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 36. – Ст. 282.

⁶ Домбровська О. А. Проведення землевпорядної експертизи документації із землеустрою в Україні / О. А. Домбровська // Молодий вчений. – 2015. – № 10 (25). – С. 30–32. – С. 30.

⁷ Третяк А. М. Теоретичні основи землеустрою / А. М. Третяк. – К. : ІЗУ УААН, 2002. – 152 с. – С. 12.

⁸ Адміністративне право України : підруч. / за заг. ред. д.ю.н., проф. Т. О. Коломощ. – К. : Істина, 2008. – 500 с. – С. 13.

⁹ Механізми управління земельними відносинами в контексті забезпечення сталого розвитку / Ш. І. Ібагуллін, О. В. Степенко, О. В. Сакаль [та ін.]. – К. : Державна установа «Інститут економіки природокористування та сталого розвитку Національної академії наук України», 2012. – 52 с. – С. 16.

¹⁰ Конституція України від 28 червня 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 14.

¹¹ Земельний кодекс України від 25 жовтня 2001 р. № 2768-III // Відомості Верховної Ради України. – 2002. – № 3–4. – Ст. 27.

¹² Про землеустрій : Закон України від 22 травня 2003 р. № 858-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 36. – Ст. 282.

¹³ Про державний контроль за використанням та охороною земель : Закон України від 19 червня 2003 р. № 963-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 39. – Ст. 350.

¹⁴ Про Державний земельний кадастр : Закон України від 7 липня 2011 р. № 3613-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2012. – № 8. – Ст. 61.

¹⁵ Про оцінку земель: Закон України від 11 грудня 2003 р. № 1378-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2004. – № 15. – Ст. 229.

¹⁶ Про Міністерство аграрної політики та продовольства України : Указ Президента України від 23 квітня 2011 р. № 500/2011 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/500/2011>

¹⁷ Про затвердження Порядку визнання статусу саморегульованої організації у сфері землеустрою : постанова Кабінету Міністрів України від 5 червня 2013 р. № 398 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/398-2013-%D0%BF>

¹⁸ Про Державну службу України з питань геодезії, картографії та кадастру : постанова Кабінету Міністрів України від 14 січня 2015 р. № 15 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/15-2015-%D0%BF>

¹⁹ Про надання дозволу на розроблення проекту землеустрою щодо відведення земельних ділянок : розпорядження Кабінету Міністрів України від 20 січня 2016 р. № 112-р. : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/848-2015-%D1%80>

²⁰ Про Міністерство аграрної політики та продовольства України : Указ Президента України від 23 квітня 2011 р. № 500/2011 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/500/2011>

²¹ Про Державну службу України з питань геодезії, картографії та кадастру : постанова Кабінету Міністрів України від 14 січня 2015 р. № 15 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/15-2015-%D0%BF>

²² Про схвалення Концепції Державної цільової програми розвитку земельних відносин в Україні на період до 2020 року : розпорядження Кабінету Міністрів України від 17 червня 2009 р. № 743-р. : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/743-2009-%D1%80>

²³ Третьяк А. М. Теоретичні основи землеустрою / А. М. Третьяк. – К. : ІЗУ УААН, 2002. – 152 с. – С. 39.

²⁴ Волков С. Н. Землеустройство за рубежом / С. Н. Волков : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.urau.donetsk.ua/~masters/2011/igg/sukhova/library/article3.htm>

²⁵ Дорош Й. Місце і роль схеми землеустрою в системі прогнозування та планування використання і охорони земель / Й. Дорош, М. Стецюк // Землепорядний вісник. – 2014. – № 5. – С. 30–34. – С. 30–31.

²⁶ Третьяк А. М. Землепорядне проектування: Теоретичні основи і територіальний землеустрій : навч. посіб. / А. М. Третьяк. – К. : Вища освіта, 2006. – 528 с. – С. 51.

²⁷ Там само. – С. 53.

²⁸ Жилінський В. Л., Кушнірук Т. М. Досвід землеустрою в зарубіжних країнах / В. Л. Жилінський, Т. М. Кушнірук // Збірник наукових праць Подільського державного аграрно-технічного університету. – 2015. – № 23. – С. 239–248. – С. 246.

Резюме

Охотнікова О. М., Фетько Ю. Б. Адміністративно-правовий механізм державного управління в сфері землеустрою як складова галузі використання і охорони земель.

У статті проаналізовано та досліджено поняття та сутність землеустрою. Запропоновано та розкрито структурні елементи адміністративно-правового механізму в сфері землеустрою. Проаналізовано зарубіжний досвід. Сформульовано авторське визначення землеустрою, запропоновано створення центрального органу виконавчої влади саме в сфері землеустрою та внесення змін у відповідний закон.

Ключові слова: землеустрій, адміністративно-правовий механізм, органи державної влади, зарубіжний досвід.

Резюме

Охотникова Е. Н., Фетько Ю. Б. Административно-правовой механизм государственного управления в сфере землеустройства как составляющая области использования и охраны земель.

В статье проанализировано и исследовано понятие и сущность землеустройства. Предложено и раскрыто структурные элементы административно-правового механизма в сфере землеустройства. Проанализирован зарубежный опыт. Сформулировано авторское определение землеустройства, предложено создание центрального органа исполнительной власти именно в сфере землеустройства и внесение изменений в соответствующий закон.

Ключевые слова: землеустройство, административно-правовой механизм, органы государственной власти, зарубежный опыт.

Summary

Okhotnikova O, Fetko Y. Administrative and legal mechanism of public administration in the land management sector as a part of the field of using and protection of land.

In the article was analyzed and researched the concept and gist of land management. It was proposed and revealed the structural elements of the administrative and legal mechanism in the land management sector. We analyzed also the foreign experience. It was formulated the author's definition of land management, proposed the establishment of central executive authority in the land management sector and introducing amendments into the following law.

Key words: land management, administrative and legal framework, government agencies, foreign experience.